

ΜΙΚΡΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

3

Πέρα, στὸν κάμπο τὸ λουλουδισμένο,
Μοῦ ἦρθες στὸ νοῦ, κοράσι πεθαιμένο.

Μοῦ μίλησες, λιγάκι πρὶν πεθάνῃς,
Καὶ τὸ χέρι σου ἐσάλεψε, ἀχνισμένο :
«Δός μου, Θύρση, τὸ κόκκινο αὐτὸ ρόϊδο.»
Ἔνα ρόϊδο, στὸν τοῖχο κρεμασμένο.

Τὸ μάτι σου μίλησε, δακρυσμένο.
Ζωή, τὸ στόμα σου ἦταν καρφωμένο.

4

Θυμᾶμαι, βρέφος ποῦ σὲ βύζαινα,
Δάφνη, ξανθὸ μου παλληκάρι.
Ὅλο σκιρτοῦσες μὲς τὸν κόρφο μου
Σὰν τᾶσπρο ἀρνάκι στὸ χορτάρι.

Σφιχτὰ μὲς τὰ χιονᾶτα χέρια σου,
Παιδί μου, τὸ μαστὸ κρατοῦσες·
Καὶ μὲ γλυκύτατο χαμόγελο
Μέσα στὰ μάτια μὲ κυτιοῦσες.

Καί, σὰν μικρή, κάποτε, παίζοντας,
Ἐγὼ τὴ ρόγα σοῦ τραβοῦσα.
Τὸ τρυφερὸ ν' ἀκούσω κλάμα σου,
Τὸ ἀπελπισμένον, ἀγαποῦσα.

5

Μέσα σὲ ἀνταριασμένο, σὲ βαθὺ λαγκαδι,
Ἐννιὰ ὄπλισμένοι βάλαν ἕναν στὸ σημάδι.

Σὲ δέντρο ν' ἀκουμπᾶ, τὸν εἶχαν προσταγμένα.
Τὰ χέρια νὰ κρατῆι στὰ πλάγια τεντωμένα.

Μιά μπαταριά τάραξε ξάφνου τὸν ἄερα.
Τὸ δέντρο ἀγκάλιασε καὶ μόνο εἶπε : ἄχ,μητέρα.

Ἄξέννοιαστα παιδιά πηδούσαμε
 Κι' ὄλοι πηγαίναμε γιὰ πρῶτοι.
 Κανείς δὲν ἤξερε, στοὺς ὤμους της,
 Χρυσᾶ φτερά πῶς εἶχε ἡ Νιότη.

Τῶν θείων φτερῶν της τὸ πλατάγισμα
 Μᾶς ἔσυρε ἀπὸ τὸ μεθύσι.
 Ἄδικα τότε τῆς φωνάζαμε
 Γιὰ μιὰ στιγμή νὰ σταματήσει.

Μέσα στοὺς κάμπους σὰν πηδούσαμε,
 Μᾶς ὕψωνε τὸ θεῖο φτερό της.
 Ἄδικα τώρα θὰ στενάζουμε·
 Πᾶν τὰ πηδήματα τῆς νιότης.

Ἡ Ἑλένη δὲ λησιμόνησε τὴ γαλανή σὰς χάρη,
 Ἄνθη μικρά, τετράφυλλα, στὸ πράσινο χορτάρι.

Κοράσι, μὲ τίς φίλες της, στὰ χόρτα σὰν πηδοῦσε,
 Πολλὲς φορὲς στὰ κάλλη σὰς τ' ἀπάρθενα βοσκοῦσε.

Μὲ δάκρυα σὲ χαιρέτισα, χρυσιῆ ἐλικιά μου πρώτη·
 Καὶ πάλι σ' ἀποχαιρετῶ, γιὰ πάντα, χαῖρε, νιότη.

Τὰ χρόνια ἐκεῖνα πέρασαν ποῦ ἐλεύτερα μποροῦσα
 Κατάματα, σγουρόξανθο παιδί, καὶ σὲ κυττοῦσα.

Δειλόκαρδη, τὰ βλέφαρα στὸ χῶμα κατεβάζω
 Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ σκυμμένο σὲ κυττάζω

Γαλούςας γίδας τοὺς μαστοὺς ν' ἀρμέγης, βαρεμένους,
 Μὲς τῶν χειρῶν σου τοὺς καρπούς, Θύρση, τοὺς μεστωμένους.